

กฎแห่งกรรม
เล่มที่ 4 ภาค กฎแห่งกรรม

เรื่อง อานิสงส์ปฏิบัติกรรมฐาน
โดย เอี่ยมทิพย์ คงเพชร

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี
หลวงพ่ोजรัญ จิตฺตมโน

คณะผู้จัดทำ <http://www.jarun.org/contact-webmaster.html>
หนังสืออิเล็กทรอนิกส์เล่มนี้จัดทำเพื่อเผยแพร่เป็นธรรมทานเพื่ออุทิศส่วนกุศล
ให้แก่ บรรพบุรุษ บิดา มารดา ญาติสนิท มิตรสหาย
ผู้มีพระคุณ ครูอุปัชฌาย์ อาจารย์ เจ้ากรรมนายเวรทุกภพ ทุกชาติ

อานิสงส์ปฏิบัติกรรมฐาน เอี่ยมทิพย์ คงเพชร

๒๖ ต.ค. ๒๕๓๒

ดิฉันชื่อ น.ส. เอี่ยมทิพย์ คงเพชร ปัจจุบันเป็นนิสิตปริญญาโท จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คณะรัฐศาสตร์ สาขาสังคมวิทยา และมนุษยวิทยา และนักศึกษาปริญญาโท จากสถาบันเทคโนโลยีสังคม ดิฉันไม่ใช่เป็นคนดีมาตั้งแต่เด็ก อะไรเป็นสาเหตุให้ดิฉันเรียนปริญญาโททั้ง ๒ แห่งนี้ได้ และอะไรเป็นสาเหตุให้ดิฉันหันมาปฏิบัติกรรมฐาน อานิสงส์ของการปฏิบัติกรรมฐานทำให้นิสัยใจคอของดิฉันเปลี่ยนไป ลองอ่านดูซิค่ะ

ดิฉันเป็นลูกของ พ.อ.(พิเศษ) ประเวศน์ และ นางอัครนตร คงเพชร คุณพ่อคุณแม่เป็นลูกศิษย์ของหลวงพ่อบุญญานาวิสุทธิคุณ ตั้งแต่ดิฉันยังเล็กอยู่มาก ดิฉันจำได้ทุกครั้งที่มาวัดจะได้ยินหลวงพ่อบุญญานาวิสุทธิคุณพูดว่า บุญบาป สามารถจะเพิ่มขึ้นและหมดไปได้ บุญเปรียบเสมือนกระแสไฟที่อยู่ในหม้อแบตเตอรี่ ถ้าเราใช้ไปเรื่อย ๆ กระแสไฟก็จะค่อย ๆ หมดไปเพราะเราใช้บุญเก่า บุญใหม่ไม่เคยสร้าง เมื่อบุญหมดเหลือแต่บาป ชีวิตก็จะแตกแหลกเหลวหาที่ติไม่ได้ เพราะฉะนั้นควรรีบชำระไฟชำระหม้อแบตเตอรี่ ดิฉันไม่เคยคิดเลยว่าหลวงพ่อบุญญาจะให้ดิฉันเพราะความตายกำลังมาถึงดิฉันแล้ว ลางร้ายเริ่มปรากฏเข้ามาในชีวิตของดิฉัน อะไรเป็นสิ่งที่บอกเหตุให้ดิฉันหันมาปฏิบัติกรรมฐาน

ในปี พ.ศ. ๒๕๒๕ อยู่มาวันหนึ่ง ดิฉันทะเลาะกับน้องสาวอย่างแรง ดิฉันโกรธมากที่น้องสาวเถียง จึงผลักน้องสาวลงจากหลังเตียงร้องไห้กลับบ้าน คุณแม่ทนไม่ไหว หยิบไม้มาหวดดิฉันอย่างแรง ๒ ที ความรู้สึกในขณะนั้นเจ็บมากและเสียใจที่แม่ตีดิฉันคนเดียว จึงเถียงแม่ไปทันทีว่า “แม่ไม่ยุติธรรม ทำไมตีหนูคนเดียว หนูเถียงคนเดียวได้หรือ ทำไมแม่ไม่ตีทั้งๆ ที่ฉันผิดก็ไม่ใช่พี่นะ” คุณแม่ว่า “ยังเถียงอีก” พุดแล้วยกไม้จะตีดิฉันอีก ดิฉันดิ้นหลบได้ทัน จึงเถียงแม่ต่อไปอีกว่า “ต่อไปนี่จะไม่อยู่บ้านนี้แล้ว จะไปอยู่กับพี่ที่เมืองจันท” แล้วก็ไปเก็บเสื้อผ้า

ตกตึกยิ่งคิดถึงกลัว ความกลัวหายไป ความกลัวเข้ามาแทนที่ ดิฉันคิดว่าเมืองจันทมันอยู่ตรงไหน จะต้องไปขึ้นรถที่เอกราช แล้วเอกราชอยู่ตรงไหน ดิฉันไม่รู้จึง ยังกังวลยิ่งกว่า จะไปอยู่กับเพื่อนก็คิดไม่ออกว่าจะไปอยู่กับใคร จึงตัดสินใจไปจุดรูปเทียนหน้าพระว่า “ท่านข้าฯ ช่วยหนูด้วยหนูไม่อยากรู้บ้าน แม่ไม่รักหนูรักน้องหนู หนูไม่รู้ว่าไปอยู่ที่ไหนดี หลวงพ่อช่วยชี้ทางให้หนูด้วยว่าหนูควรจะไปอยู่กับใคร หนูจะนอน ตื่นเช้าขึ้นมา หนูนึกถึงสิ่งไหนก่อนหนูจะไปที่นี่ทันที” ตอนเช้าดิฉันอาบน้ำ ในจิตใจของดิฉันนึกถึงแต่ไปวัดอัมพวัน ไปวัดอัมพวัน ดิฉันตกใจนึกขึ้นได้เมื่อคืน เราอธิษฐานจิตต่อหน้าพระ ขอให้ท่านชี้ทางให้แต่ทำไมต้องไปวัดด้วย ไม่สนุกเลยเพื่อนก็ไม่มา จิตมันก็ค้านว่า ถ้าไปคนเดียวพระหักคอเอานะ จึงแต่งตัวออกจากบ้านไปโดยที่พ่อแม่ไม่ทราบว่าคุณดิฉันไปไหน

เมื่อมาถึงวัดเหมือนหลวงพ่อบุญญาจะทราบล่วงหน้า ท่านอยู่คอยดิฉัน ทั้ง ๆ ที่มีแขกมากคอยรับหลวงพ่อบุญญาไปทรม. ทันทีที่มาถึงหลวงพ่อบุญญา “อโหหนานข้ามาหรือยัง” “ยังค่ะ” “สมประสงค์หาข้าวให้อโหหนานเดียวหลวงพ่อกลับ” พัสมาประสงค์หาข้าวให้ดิฉันทานจนอิ่ม ดิฉันจึงเล่าความทุกข์ที่มีอยู่ในใจให้พัสมาประสงค์ฟัง พร้อมทั้งพูดว่า แม่ตั้งใจจะมายู่วัด จะมาช่วยหลวงพ่อบุญญาจนจะมาทำงานที่วัด พัสมาประสงค์ตอบว่าไม่ได้หรอกเดียวแม่จะมาเล่นงานหลวงพ่อบุญญา ถ้าฉันไปเข้ากรรมฐาน

ดิฉันไม่รู้ว่าการกรรมฐานเป็นอย่างไร ชดชาก็ไม่มี ต้องไปยืมชุดเมฆีใส่ ในขณะนั้นกฎกรรมฐานสร้างเสร็จใหม่ ๆ เมฆีศรีธรรม สามคำ เป็นผู้สอนกรรมฐานให้ดิฉัน วันแรกในการปฏิบัติเห็นเขานั่งหลับตากันโดยกำหนดลมหายใจเข้าท้องพองหายใจออกท้องยุบ นั่งได้ ๑ นาทีมันแสนจะนานสำหรับดิฉัน เดินจงกรมก็อาเจียนเลย เมฆีศรีธรรมก็ต้องคอยพยาบาล วันแรกดิฉันไม่ได้ทำอะไรมาก วันที่ ๒ จิตใจเริ่มดีขึ้น เริ่มกำหนดพองยุบได้ ๑๐-๑๕ นาที จิตใจเริ่มคิดถึงแม่ ร้องไห้เลย ในใจคิดว่า แม่จำหนูคิดถึงแม่ หนูรักแม่ หนูขอโทษที่ทำให้แม่เสียใจ หนูจะไม่ทำอีกแล้ว ดิฉันเริ่มเดินร้องไห้ไปหาแม่ ขออนุญาตกลับบ้าน เมฆีตอบว่าไหน ๆ ก็มาแล้วปฏิบัติให้ได้ ๓ วัน ดิฉันคิดถึงแม่ใจจะขาด นอนร้องไห้ทุกคืน เมื่อวันที ๓ มาถึง ดิฉันดีใจที่พ่ungsจะได้กลับบ้าน ระหว่างที่ติดอยู่นั้นมีเสียงเคาะประตูเหลือบคานาฬิกา ๕ โมงแล้ว เมื่อเปิดประตูออกมาพบเพื่อนเรือนพุดกับดิฉันว่า “หลวงพ่อบุญญาให้กลับบ้านเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วไปพบที่กุฏิหลวงพ่อบุญญา” เมื่อไปถึงได้ยินเสียงหลวงพ่อบุญญาพูดกับดิฉันว่า “อันเรือนส่งให้ถึงบ้านนะ ส่งให้ถึงบ้านได้นะบ้านได้ยิ่งดี ต้องให้พ่อแม่เขาออกมารับรู้ก่อนนะว่าใครมาส่ง แล้วพ่ungsมีมารายงานด้วยว่าเรียบร้อยหรือเปล่า” ดิฉันตื่นตื่นใจน้ำตาไหลพรากในความเมตตาที่หลวงพ่อบุญญาให้ดิฉัน

จากนั้นดิฉันเรียนจบปริญญาตรีและได้ทำงานเป็นครูโรงเรียนแห่งหนึ่งในจังหวัดลพบุรี นิสัยเอาแต่ใจตนเองของดิฉันยังมีอยู่ วันหนึ่งดิฉันถูกหัวหน้าฝ่ายตำหนิว่า ดิฉันไม่ดูแลเด็ก ดิฉันโกรธเขา ขาดโรงเรียนไปเฉย ๆ ๓ วันไปวัดอัมพวัน ระหว่างที่ปฏิบัติกรรมฐานที่หน้าวัดมีโรงเรียน เสียงเด็กอ่านหนังสือและท่องสูตรคูณ ส่งเสียงดัง ดิฉันกำหนดเสียงหนอ เสียงหนอ จิตมันบอก ว่าเด็กอ่านหนังสือ เด็กท่องสูตรคูณเพราะเป็นหน้าที่ของเขา ดิฉันย้อนมาที่ตนเองว่า เราเป็นครูทำเช่นนี้ถูกหรือ เราทิ้งเด็กขาดความรับผิดชอบ ทำให้เด็กต้องมารับผิดชอบจากการกระทำของเรา คิดได้เช่นนี้จึงขออนุญาตแม่ชีกลับบ้าน

ในปี พ.ศ. ๒๕๒๗ ดิฉันอายุย่างเข้าเบญจเพส ดิฉันหาว่าไม่ว่าความตายกำลังมาถึงตัวดิฉัน จากอานิสสของการปฏิบัติกรรมฐานแบบจิม ๆ จำ ๆ ได้บ้างไม่ได้บ้าง ตามที่หลวงพ่อกะเทศน์ไว้ ทำให้ดิฉันรอดตายแบบปาฏิหาริย์ เพราะดิฉันตัดสินใจที่จะแต่งงานกับผู้ชายคนหนึ่งที่ดีดิฉันคิดว่าเขาเป็นผู้ชายที่ดีที่สุดที่ดิฉันพบมา แต่แล้วก็ไม่มีวันนั้นสำหรับดิฉันและเขา เพราะเราไม่ใช่เนื้อคู่กัน เป็นกฎแห่งกรรมที่ดิฉันเคยทำเอาไว้ในอดีตชาติ เหตุการณ์นี้เมื่อนึกย้อนไปในอดีตดิฉันเหมือนคนหลงทาง ไม่รู้จะเดินไปทางไหนมันมืดไปหมด หลวงพ่อเป็นผู้ชี้ทางให้ดิฉันเดินไปในทางที่ถูกต้องที่สุด ทำให้ดิฉันเกิดเป็นคนใหม่อีกครั้ง หลวงพ่อกอยเตือนสติพร่ำสอนดิฉันว่า “อีนุ้ยอยากหัวดีไหม” “อยากค่ะ” หลวงพ่อบอกให้ไป **“ขัดส้วม” ของเหม็นคือของหอม ของหอมคือของเหม็น** เอาไปปฏิบัติ เหมือนหลวงพ่อกำลังจะรู้ล่วงหน้าว่าจะเกิดเหตุการณ์อะไรในอนาคตของดิฉัน ความที่อยากหัวดีจึงนำคำสั่งสอนของหลวงพ่อกับปฏิบัติทุกประการ **ขัดไปกำหนดสมาธิไป** จึงรู้ว่าปริศนาหลวงพ่อกำลังให้ดิฉันมันคืออะไร ดิฉันจะฟังไว้ เป็นปริศนา แก่ผู้อยากหัวดีเรียนเก่งนำไปปฏิบัติ

จากนั้นดิฉันเริ่มเบื่อชีวิต เบื่อการทำงาน เบื่อทรัพย์สินสมบัติต่าง ๆ ที่มีอยู่จึงลาออกจากการเป็นครูในปี ๒๕๒๙ ซึ่งเป็นช่วงเข้าพรรษา ดิฉันจึงมาปฏิบัติกรรมฐานที่วัด ๑ พรรษา ทั้งยังรักษาโบสถ์ไม่เคยขาด การปฏิบัติธรรมของดิฉันทำให้ดิฉันคิดถึงแม่มาก ใจแทบขาด แล้ววันพระก็มาถึงหลวงพ่อกะเทศน์รวม ๆ กันในโบสถ์ว่า แม่เปรียบเสมือนพระของลูก ทหารที่จะไปชายแดนไม่ต้องไปขอพระพุทธรูปที่ไหน ขอจากพ่อแม่เรา เพราะเรามีพระอยู่ในใจแล้ว คือพ่อแม่ กลับไปนำดอกไม้ธูปเทียนแพไปขอขมาแม่ โดยเชิญพ่อแม่มานั่งคู่กัน ขอขมาพ่อแม่แล้วลูกเคยทำให้พ่อแม่ต้องเสียใจในการกระทำของลูก โดยตั้งใจหรือไม่ตั้งใจก็ขอให้อภัยแม่ให้อภัยยกโทษให้ลูกด้วย แล้วกราบเท้าพ่อแม่ ๓ ครั้ง ดิฉันกลับไปปฏิบัติตามทุกประการ แล้วกลับมาปฏิบัติกรรมฐานตามเดิม ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ดิฉันไม่เคยคิดถึงแม่ใจแทบขาดอีกเลย เพราะพ่อแม่ให้ศีลกรรมให้ดิฉันแล้ว จากนั้นชีวิตของดิฉันเริ่มเปลี่ยนแปลงไป

ในปี พ.ศ. ๒๕๓๐ ดิฉันได้พบเพื่อนสมัยเรียนอยู่ ม.ศ.๑ โดยบังเอิญ เขาชวนดิฉันไปเรียนปริญญาโท สถาบันเทคโนโลยีสังคม ดิฉันจึงกลับมาปรึกษาพ่อแม่แล้ว พ่อขา-แม่ขา หนูอยากเรียนปริญญาโท คุณพ่อตอบว่า หน້อย่างนี้หรือจะเรียนปริญญาโท คนที่เรียนปริญญาโทนั้นต้องขยัน นอนดึกตื่นเช้า เราชี้แจงหลังยาวแบบนี้อย่าหวังว่าจะสอบได้ ดิฉันเสียใจในคำพูดของพ่อ คำพูดของหลวงพ่อกำลังมาในสมองว่า **“มือสอง เท้าสอง สมองหนึ่ง”** ทำให้ดิฉันเกิดความมุมานะ ในที่สุดดิฉันก็ได้พิสูจน์ให้พ่อแม่ได้เห็นว่าคุณดิฉันทำได้

ในปี พ.ศ. ๒๕๓๒ ย็นนั้นเป็นวันโชคดีมากสำหรับดิฉันที่มาร่วมกับแม่ พี่ชาย และน้องสาว ดิฉันได้ขอรูปหลวงพ่อก่อนแล้วนำไปใส่กราบไหว้บูชา นำไปกรุงเทพฯด้วย ดิฉันมากจะพูดปรึกษาหลวงพ่อก่อนและได้คำตอบทุกครั้งที่ได้พบกับรูปหลวงพ่อก่อนเมื่อเข้าพรรษาที่ผ่านมาราชาการหยุดติดกัน ๔ วัน ดิฉันได้มาปฏิบัติกรรมฐานที่วัดอย่างจริงจัง เมื่อกลับกรุงเทพฯ ดิฉันได้ทราบข่าวว่าพาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเปิดรับสมัครปริญญาโท ดิฉันเกิดความอยากเรียนขึ้นมาอีก จึงกลับบ้านไปปรึกษาพ่อแม่ ทั้งสองลงความเห็นว่าเป็นไปให้เรียนต่อที่จุฬาฯ ดิฉันเสียใจกลับกรุงเทพฯ จึงมาพูดกับรูปหลวงพ่อก่อนว่า “หลวงพ่อกขา หนูอยากเรียนที่จุฬาฯ พ่อแม่ไม่ให้หนูเรียน หลวงพ่อกสงหนุนะ” ไม่มีเสียงตอบจากรูปหลวงพ่อก

ดิฉันแอบไปสมัครที่จุฬาฯ เหลือเวลาดูหนังสือ ๑ เดือน ดิฉันต้องเรียนและมึนงานทำ ทั้งยังต้องคิดว่าหาข้อมูลไม่มีเวลา ดูหนังสือ จนกระทั่งเหลือเวลาอีก ๑ อาทิตย์จะสอบ ดิฉันคุยกับหลวงพ่อก่อนว่า หลวงพ่อกขาช่วยหนูด้วยนะ หนูอยากสอบได้ที่จุฬาฯ ทันใดนั้นเสียงหลวงพ่อกำลังดังขึ้นในโสตประสาทของดิฉันว่า **“ไม่ช่วยตัวเองก่อนทวดาที่ไหนจะช่วยได้”** ทำให้ดิฉันเกิดแรงจูงใจลุกพรัดหยิบหนังสือสังคมวิทยาและมนุษยวิทยาขึ้นมาดู ทั้งหมดมี ๑๐ บท ดิฉันบันทึกสรุปทันที ๑๐ บท ใช้เวลา ๓ วัน เพราะมีเวลา ดูหนังสือตอนกลางคืนเท่านั้น เหลือเวลาอีก ๒ วัน จะสอบทำให้จิตใจของดิฉันร้อนรนกังวลใจ คิดเสียใจถ้าสอบไม่ได้ ดิฉันจึงพูดกับรูปหลวงพ่อก่อนว่า หลวงพ่อกขาหนูอยากสอบได้แต่หนูไม่ได้ดูหนังสือ คิดแล้วน้ำตาไหล เสียงหลวงพ่อกำลังดังขึ้นในโสตประสาทว่า **“จิตใจเศร้าหมองเป็นทุกข์ ตคนกรทั้งเป็นนะจ๊ะ”** เหมือนอำนาจเหนือธรรมชาติที่มีอิทธิพลต่อจิตใจของดิฉัน ทำให้เกิดแรงบันดาลใจหยิบบันทึก ขึ้นมาท่องทั้ง ๑๐ บท อ่านไปอ่านมาคิดว่า บทที่ไม่สำคัญตัดทิ้ง บทนี้ไม่สำคัญตัดทิ้ง เหลือไว้เพียง ๔ บท ดิฉันใช้เวลา ๒ วันท่องจนจำขึ้นใจทั้ง ๔ บททั้งภาษาไทย ภาษาอังกฤษ เมื่อวันสอบมาถึง ดิฉันเห็นข้อสอบทั้ง ๔ วิชาขี้อยู่คนเดียวคิดในใจว่า ดิฉันต้องสอบได้แน่ เมื่อวันประกาศผลมาถึง **ดิฉันสอบได้เป็นนิสิตปริญญาโทพาลงกรณ์มหาวิทยาลัยจริง ๆ** เมื่อพ่อแม่ทราบข่าว ทั้งสองท่านดีใจและสั่งให้ดิฉันเรียนสมความตั้งใจ

ท่านทั้งหลายลองคิดดูซิคะนี่มันอะไรกัน อะไรทำให้ดิฉันประสบความสำเร็จเช่นนี้ นอกจากอานิสถของการปฏิบัติกรรมฐาน และบารมีของหลวงพ่อกับที่ช่วยเหลือดิฉันมาตลอดที่เหมือนคุณพ่อแท้ ๆ ของดิฉันอีกคน (ดิฉันคิดว่า พ่อ-แม่ ใช้ชีวิต แต่หลวงพ่อกับให้อานิสถ) ดิฉันตั้งสัจจะต่อหน้าสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทุกแห่งในวัดอัมพวันว่า แม่ชีวิตนี้ถ้าแลกได้ เมื่อเวลานั้นมาถึง ดิฉันจะแลกให้หลวงพ่อกับดิฉันเคารพนับถืออย่างสูงด้วยความเต็มใจ ต่อแต่นี้ไปดิฉันจะไม่ทำให้คุณพ่อที่ให้ชีวิต และหลวงพ่อกับให้อานิสถผิดหวังในตัวดิฉัน ดิฉันจะไม่หยุดอยู่เพียงแค่นี้ แต่จะก้าวต่อไปข้างหน้าอย่างช้า ๆ แต่มั่นคงด้วยการปฏิบัติตามที่หลวงพ่อกับอบรมสั่งสอนดิฉัน คือ การปฏิบัติกรรมฐาน

สิ่งที่ดิฉันได้เล่ามานี้เป็นประสบการณ์จากชีวิตจริง ดิฉันคิดว่าคงจะเป็นแนวทางให้ท่านที่สนใจ นำไปปฏิบัติตามแต่สิ่งที่ดี ๆ และคงจะเกิดประโยชน์แก่ผู้สนใจปฏิบัติบ้างไม่มากก็น้อย.

เอื้อมทิพย์ กงเพชร

๑๕๖/๘ หมู่ ๖
ซอยหมู่บ้านมารศรีนิเวศ
อ.เมือง จ.ลพบุรี ๑๕๐๐๐

.....